

Den første gang Af Christian Korsgård

Jeg kan stadig huske fornemmelsen af at stå der første gang.

Jeg har ingen erindring om, hvad det var, jeg skulle sige, men det var sikkert et eller andet om Parentesen. Under hele morgensamlingen sad jeg der med en knude i maven, og da Søndergaard med de strenge øjne kiggede på mig over brillekanten og gjorde tegn til, at talerstolen var min, fortrød jeg.

Alligevel indtog jeg den og rablede det af mig, som jeg skulle foran de forsamlede elever. Jeg fik endda sat mig ned igen uden at gå i brædderne. Knuden i maven forsvandt og blev afløst af en varm fornemmelse af at have tage et første skridt ind i en ny fase af mit liv, hvor jeg kunne stå frem foran andre, sige hvad jeg mente – og slippe godt fra det.

Det er nok tvivlsomt, om man overhovedet kan identificere enkeltoplevelser og sige, at lige **de** har formet os som mennesker. I virkeligheden er det nok mere summen af enkeltoplevelserne, der former os, men derfor står de jo altså stadig klare i erindrungen og udgør små mellemregninger i livets store ligning. Det, vi oplever, det, vi gør, former os som mennesker.

For mig er der derfor ingen tvivl om, at min oplevelse ved morgensamlingen tilbage i den første halvdel af 1980'erne på en eller anden måde var med til at forme mit liv og åbne mine øje for betydningen af at kunne sige sin mening, deltage og blive respekteret for de synspunkter, man havde.

Jeg nåede aldrig at blive student fra Hobro Gymnasium. Den direkte årsag var en katastrofal latineksamen efter 1.g, hvorefter jeg forlod Hobro og bosatte mig et år i det vestlige Afrika, hvor ingen interesserede sig for mit usle 5-tal.

Senere vendte jeg tilbage og tog 1. hf, men heller ikke det fik jeg gjort færdigt i Hobro. Rejsebaktussen var gået mig i blodet, og de næste mange år kartede jeg frem og tilbage på landkortet. Først retur til Afrika, så til Færøerne og midt inde i mine studier på RUC, et årelangt ophold i Costa Rica i Mellemamerika. Langt om længe fik jeg dog gjort min uddannelse i Kommunikation og Internationale Udviklingsstudier færdig – og rejste så straks igen.

Siden 1999 har jeg arbejdet for Mellempfolkeligt Samvirke, heraf de otte år som informationsmedarbejder for det regionale program i Mellemamerika. Her knyttede knuden til min oplevelse ved morgensamlingen mange år tidligere. For også her i Mellemamerika arbejder jeg med at give folk mulighed for at deltage, sige, hvad de mener og blive respekteret for det. Det handler om demokrati og om retten til et værdigt liv. Jeg har til opgave at fortælle danske medier og dermed den danske offentlighed, hvad der foregår i de stadig spæde, mellemamerikanske demokratier, ligesom jeg skal støtte vores lokale partnerorganisationer i at forbedre deres kommunikationstiltag, så også de kan opleve fornemmelsen af, at deres synspunkter bliver hørt. At demokratiet fungerer.

Både i faglig og personlig forstand prioriterer jeg demokratiet højt. Derfor har jeg med fuldt overlæg valgt at placere mine børn på en skandinavisk skole her i Nicaragua. Det kan virke ulogisk, at jeg bosætter mig i en helt anden kultur i jagten på det fremmede, og så alligevel prioriterer det kendte – men netop mine egne erfaringer har vist mig, at det allerede tidligt i livet er vigtigt at opleve demokratiets nytteværdi og få de konkrete erfaringer i medbestemmelse, som netop det skandinaviske uddannelsessystem giver mulighed for.

Min kontakt til Hobro er i dag sporadisk og mildest talt svingende. Alligevel håber jeg for demokratiets skyld, at der stadig står bævende 1.g'ere på talerstolen på Hobro Gymnasium og siger lige det, de tror og mener. Det er nemlig en oplevelse, der kan forandre livet.